

KRAJOWA IZBA
RADCÓW PRAWNYCH

00-540 Warszawa, Aleje Ujazdowskie 41 lok. 2
tel./fax: 022 622 05 88, 622 84 28;33 • e-mail: kirp@kirp.pl • NIP: 526-10-43-011

L.dz. 58/2016

Warszawa, dnia 11 stycznia 2016 r.

Pan
Arkadiusz Czartoryski
Przewodniczący Komisji Administracji
i Spraw Wewnętrznych
Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Przewodniczący,

W dniu 30.12.2015 r. przy moim piśmie L.dz.12511/OBSiL/2015/ przesłane zostało Zastępcy Szefa Kancelarii Sejmu RP stanowisko Ośrodka Badań, Studiów i Legislacji Krajowej Rady Radców Prawnych, dotyczące poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o policji oraz niektórych innych ustaw. O opinie w sprawie tego projektu ustawy zwrócono się do KRRP w trybie art. 60 pkt 2 ustawy o radcach prawnych. W wyniku pierwszego czytania na posiedzeniu Sejmu w dniu 30 grudnia 2015 r. projekt ustawy /druk sejmowy nr 154/ został skierowany do Komisji Administracji i Spraw Wewnętrznych.

W załączeniu przesyłam Panu Przewodniczącemu uzupełniające stanowisko Ośrodka Badań Studiów i Legislacji KRRP do przedmiotowego projektu ustawy. Stanowisko to w swej konkluzji zawiera sformułowane wprost propozycje identycznych poprawek, w siedmiu objętych projektem zmian ustawach. Propozycja została wyczerpująco uzasadniona, co pozwala mi zwrócić się do Pana Przewodniczącego o spowodowanie jej rozważenia w trakcie prac Komisji.

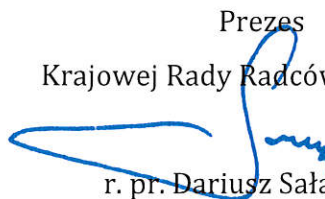
Podobne wystąpienie kieruję też do uczestniczących w specjalnym rozszerzonym posiedzeniu Rady ds. Cyfryzacji w dniu 4 stycznia br. :

- Wicepremiera, Ministra nauki i szkolnictwa wyższego - Pana Jarosława Gowina,
- Minister cyfryzacji - Pani Anny Streżynskiej, a także do
- Ministra członka Rady Ministrów, Koordynatora służb specjalnych - Pana Mariusza Kamińskiego.

Przedmiotem obrad posiedzenia Rady był poselski projekt ustawy, którego dotyczą, tak załączone przy niniejszym jak i wspomniane na wstępie, stanowiska Ośrodka Badań, Studiów i Legislacji KRRP.

Z wyrazami szacunku,

Prezes
Krajowej Rady Radców Prawnych

r. pr. Dariusz Sałajewski

Warszawa 11 stycznia 2016 r.

Stanowisko Ośrodka Badań, Studiów i Legislacji

Krajowej Rady Radców Prawnych

do projektu ustawy o zmianie ustawy o Policji oraz niektórych innych ustaw (druk sejmowy 154)

Samorząd radców prawnych na mocy uregulowań ustawowych, uprawniony jest do udzielania opinii o projektach aktów prawnych oraz przedstawiania wniosków i postulatów w zakresie tworzenia i stosowania prawa (art. 60 pkt. 2 ustawy o radcach prawnych z dnia 6 lipca 1982 r., Dz.U.2015.507). W ten sposób radcowie prawni współdziałają w kształtowaniu i stosowaniu prawa (art. 41 pkt 3 ustawy). Ponadto, na mocy roty składanego ślubowania, każdy radca prawny ma przyczynić się do ochrony i umacniania porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej. Z tych powodów, w obszarze szczególnego zainteresowania Krajowej Rady Radców Prawnych, znajdują się projekty aktów normatywnych dotyczących gwarancji i ograniczeń w korzystaniu przez jednostki z praw i wolności konstytucyjnych. Przedstawione poniżej stanowisko stanowi uzupełnienie podstawowego stanowiska - które zachowuje w całości aktualność - Ośrodka Badań, Studiów i Legislacji Krajowej Rady Radców Prawnych z 30 grudnia 2015 r. poprzez zaproponowanie szczegółowego rozwiązania w zakresie procedury postępowania z informacjami objętymi zakazami dowodowymi pozyskanymi w ramach czynności operacyjno-rozpoznawczych.

Zaproponowane w toku prac legislacyjnych nad projektem ustawy o zmianie ustawy o Policji oraz niektórych innych ustaw, druk sejmowy nr 154 (dalej: „projekt”) rozwiązania, dotyczące objęcia kontrolą operacyjną również osób zobowiązanych do ochrony tajemnicy obrończej, w rozumieniu art. 178 kodeksu postępowania karnego, jak również osób, których działalność objęta jest tajemnicą zawodową (między innymi ustawową tajemnicą zawodową radcy prawnego i tajemnicą adwokacką), w rozumieniu art. 180 § 2 kodeksu postępowania karnego, budzą istotne zastrzeżenia, w szczególności z punktu

widzenia art. 42 ust. 2 Konstytucji RP, regulującego prawo do obrony i związane z nim materialne oraz procesowe gwarancje. Podkreślenia wymaga jednocześnie fakt, iż zarówno prawo do obrony, jak i prawo do rzetelnego procesu, uregulowane zostały w wiążących Polskę aktach prawa międzynarodowego, w szczególności w art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności. Również Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w swym orzecznictwie wielokrotnie akcentował, iż poszanowanie tajemnicy zawodowej prawników jest nie tylko elementem zasady demokratycznego państwa prawnego i zasady prawa do obrony, lecz z tego względu, iż wprost stanowi część prawa pierwotnego Unii Europejskiej wyprowadzoną ze wspólnych tradycji prawnych państw członkowskich, wywodzących się z samej natury profesji prawniczych, w swoim zakresie sprzyja realizacji tych zasad.¹

Wykonywanie zawodu radcy prawnego wiąże się z nieograniczonym w czasie obowiązkiem zachowania w tajemnicy wszystkiego, o czym radca prawny dowiedział się w związku z udzielaniem pomocy prawnej. Uzasadniając zaproponowaną poniżej poprawkę (identyczną w siedmiu ustawach) i zmianę z nią powiązaną, zwrócić uwagę należy na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 30 lipca 2014 r. (sygn. akt K 23/11), który odnosząc się zarówno do kwestii ochrony tajemnic prawnie chronionych, jak i kwestii braku regulacji nakazujących niszczenie materiałów zawierających tę tajemnicę, wskazał, iż **nie znajduje uzasadnienia zastosowanie, na etapie czynności operacyjno-rozpoznawczych, standardów łagodniejszych niż te przewidziane w postępowaniu karnym.** W ocenie Trybunału, z uwagi na specyfikę tych czynności, cechujących się niejawnością kontroli oraz jej ponadprocesowym charakterem, standardy te powinny być co najmniej zbieżne ze standardami zakreślonymi w przepisach kodeksu postępowania karnego. Z tym poglądem zgodne jest również orzecznictwo Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (dalej: ETPC), który obowiązek „zachowania równości broni” wyprowadza wprost z prawa do rzetelnego i sprawiedliwego procesu (art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności).² Zdaniem ETPC **minimalnym wymogiem wynikającym z tych zasad musi być równa dla obu stron, tj. zarówno organu śledczego, jak i zainteresowanego**

¹ Wyrok TS z 18 maja 1982 r. w sprawie 155/79 *AM&S Europe Limited v Commission of the European Communities*, pkt. 20 i 24.

² Zob. wyroki ETPC: z 27 października 1993 r. w sprawie *Dombo Beheer v. Królestwu Niderlandów*, skarga nr 14448/88, pkt. 33, z 25 marca 1998 r. w sprawie *Belziuk v. Polsce*, skarga nr 23103/93, z 20 lutego 1996 r. w sprawie *Vermeulen v. Belgii*, skarga nr 19075/91.

prawnika, dostępność środków zaskarżenia rozstrzygnięć dotyczących w swoim przedmiocie ograniczenia prawniczej tajemnicy zawodowej.³

Uregulowania przyjęte w największych państwach europejskich, cechujących się stabilnością porządku prawnego tj. w Hiszpanii, Holandii, Irlandii, Wielkiej Brytanii, Luksemburgu, Niemczech, Finlandii i Szwecji – gwarantują zakaz wykorzystywania w postępowaniu karnym materiałów objętych tajemnicą zawodową. W niektórych krajach można wnieść sprzeciw/zażalenie na samą już działalność służb w postaci inwigilacji albo na postanowienie sądu o dopuszczeniu dowodu dotyczącego informacji objętej tajemnicą zawodową uzyskanej poprzez inwigilację komunikacji.

W przedstawionym wyżej aspekcie zwrócić należy uwagę na dwie kwestie:

Pierwsza - to wadliwa redakcja projektowanego art. 19 ust. 15g pkt 2 ustawy o Policji (art. 1 pkt 1 lit. g projektu) dotyczącego możliwości dopuszczenia przez sąd do wykorzystania w postępowaniu karnym materiałów objętych różnymi zakazami dowodowymi, wskazującego *in fine* „z wyłączeniem informacji o przestępstwach o których mowa w art. 240 § 1 Kodeksu karnego”. Stanowi to w istocie powtórzenie frazy z projektowanego art. 19 ust. 15f pkt 2 ustawy o Policji (art. 1 pkt 1 lit. g projektu) odnoszącego się do możliwości wyłączenia tajemnicy mediacyjnej i dziennikarskiej w przypadku informacji o przestępstwach o których mowa w art. 240 § 1 Kodeksu karnego, co jest w art. 19 ust. 15g pkt 2 zabiegiem całkowicie zbędnym i wprowadzającym wątpliwości interpretacyjne. Ciąg tajemnic wymienionych kolejno w art. 19 ust. 15g pkt 2: 1) zawodowa o której mowa w art. 180 § 2 KPK; 2) obrończa i spowiedzi o których mowa w art. 178 KPK oraz 3) mediacyjna i dziennikarska o których mowa w art. 178a i 180 § 3 KPK - ze wskazaniem *in fine* ustępu „wyłączenia informacji o przestępstwach o których mowa w art. 240 § 1 Kodeksu karnego”, może prowadzić do niewłaściwej wykładni, w świetle której sąd wydając postanowienie o dopuszczeniu do wykorzystania w postępowaniu karnym takich materiałów, nie bierze pod uwagę przy dopuszczeniu informacji o przestępstwach o których mowa w art. 240 § 1 Kodeksu karnego, bezwzględnych zakazów dowodowych (tajemnica obrońcy lub spowiednika) i nieuchylonych względnych zakazów dowodowych (tajemnica radcowska, adwokacka,

³ Zob. wyrok ETPC z 28 czerwca 2007 r. w sprawie *Association for European Integration and Human Rights i Ekimdzhiev v. Bułgarii*, skarga nr 62540/00, zob. zwłaszcza pkt. 100.

notarialna, lekarska etc.). Taka wykładnia przepisu prowadziłaby m. in. do złamania bezwzględnych zakazów dowodowych przewidzianych w kodeksie postępowania karnego i pozbawienia obywatela prawa do obrony w przypadku podejrzenia o popełnienie przestępstw o których mowa w art. 240 § 1 Kodeksu karnego. Przepis art. 19 ust. 15g pkt 2 ustawy o Policji (art. 1 pkt 1 lit. g projektu) - oraz odpowiadające mu regulacje projektowane w pozostałych ustawach zawartych w projekcie - powinien być zredagowany w sposób prawidłowy, aby nie budził w/w wątpliwości interpretacyjnych oraz nie pozostawał w kolizji funkcjonalnej z art. 19 ust. 15f pkt 2 ustawy o Policji (art. 1 pkt 1 lit. g projektu).

Druga, to okoliczność, iż projekt ustawy nie przewidując możliwości złożenia zażalenia na postanowienie sądu o wykorzystaniu w postępowaniu karnym materiałów objętych tajemnicą zawodową (przy względnym zakazie dowodowym) przez osobę zobowiązaną do zachowania tajemnicy zawodowej (np. radcę prawnego lub adwokata), co stanowi znacznie niższy standard ochronny od tego wskazanego na gruncie art. 180 § 2 kodeksu postępowania karnego. Z nieznanymi przyczyn w uprawnienie takie został wyposażony jedynie prokurator, co odbiega od istniejącego modelu z kodeksu postępowania karnego, Narusza to równowagę, powodując niczym nieuzasadnione ograniczenie radców prawnych i adwokatów, poprzez pozbawienie ich instrumentu ochrony tajemnicy zawodowej, stanowiącej fundament świadczenia pomocy prawnej przez przedstawicieli tych zawodów.

W odniesieniu do standardów ochrony tajemnicy zawodowej radcy prawnego i adwokata, podkreślenia wymaga, iż Trybunał Konstytucyjny wielokrotnie już zwracał uwagę na konieczność wprowadzenia regulacji mających na celu zagwarantowanie każdej osobie, wobec której zastosowano środki kontroli operacyjnej, możliwości zakwestionowania ich legalności, chociażby *ex post*.⁴ Brak właściwych w tym zakresie uregulowań nie zapewnia bowiem skutecznej ochrony tajemnicy korespondencji oraz autonomii informacyjnej, gwarantowanych przepisami Konstytucji RP. ETPC w sprawie *Sérvulo*⁵ zauważył z kolei, że istnieje szereg wymogów, które powinny zostać spełnione, aby tajemnica zawodowa została zachowana i nie doszło do naruszenia art. 8 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności dotyczącego prawa do

⁴ Zob. wyroki TK: z 12 grudnia 2005 r., sygn. akt K 32/04 oraz z 25 stycznia 2006 r., sygn. akt S 2/06.

⁵ Wyrok ETPC z 3 września 2015 r. w sprawie *Sérvulo & Associados – Sociedade de Advogados, RL i Inni v. Portugalii*, skarga nr 27013/10.

poszanowania życia prywatnego i rodzinnego, swojego mieszkania i swojej korespondencji. Po pierwsze, zgodnie z prawem krajowym, dokumenty objęte prawniczą tajemnicą zawodową nie mogą być przedmiotem przeszukania i zatrzymania, jeśli prawnik nie został objęty śledztwem. Następnie niezbędny jest wymóg obecności zainteresowanego prawnika, a także przedstawiciela samorządu zawodowego przy przeszukaniu i zajęciu. Po trzecie, powinny istnieć uregulowania stanowiące, by sędzia śledczy osobiście przewodniczył przeszukaniom i zajęciom, a także to, aby przepisy krajowe przewidywały, że sędzia ten jest jedyną osobą, która może upoważnić lub nakazać zajęcie korespondencji i zarazem pierwszą osobą, która może się z nią zapoznać. Jest on jednocześnie zobowiązany do zachowania tajemnicy zawodowej w odniesieniu do wszystkich informacji nie mających związku ze śledztwem. Zasady te powinny być odpowiednio zastosowane przy konstrukcji wprowadzanych regulacji prawnych.

Wskazać należy, iż zarówno zgodnie z Konwencją nr 108 z 28 stycznia 1981 r. o ochronie osób w związku z automatycznym przetwarzaniem danych osobowych, jak również dyrektywą 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady WE o ochronie danych w prawie krajowym, niezbędne jest zapewnienie w prawie krajowym odpowiednich środków prawnych i sankcji za naruszenie prawa do ochrony danych. Zwrócić również uwagę trzeba na fakt, iż w systemie UE konieczność zapewnienia prawa do skutecznego środka prawnego skutkuje wymogiem określenia w prawie krajowym, niezależnie od możliwości zwrócenia się do organu nadzorczego, środków sądowych w przypadku naruszenia prawa do ochrony danych. Ponadto dyrektywa 2013/48/UE Parlamentu Europejskiego i Rady UE w sprawie prawa dostępu do adwokata w postępowaniu karnym i postępowaniu dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania oraz w sprawie prawa do poinformowania osoby trzeciej o pozbawieniu wolności i prawa do porozumiewania się z osobami trzecimi i organami konsularnymi w czasie pozbawienia wolności, w art. 4 przewiduje zasadę poufności porozumiewania się pomiędzy podejrzanymi lub oskarżonymi a ich adwokatem, natomiast w art. 12 wprost wskazuje środki naprawcze jakie powinny zostać przewidziane w prawie krajowym.

Konkludując powyższe rozważania, stwierdzić należy, iż dokonana analiza przepisów projektu oraz uregulowań krajowych i międzynarodowych, jak również orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego, Trybunału Sprawiedliwości oraz

Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, prowadzi do wniosku, iż zaproponowane w niniejszym stanowisku poprawki pozwalają w tej części dostosować przepisy nowelizujące do obowiązujących standardów demokratycznego państwa prawa, ograniczając ryzyko ustanowienia przepisów niezgodnych z Konstytucją RP oraz wiążącym Polskę prawem międzynarodowym.

Zaproponowane poniżej poprawki mają na celu wyposażenie osób zobowiązanych do zachowania tajemnicy zawodowej w świetle art. 180 § 2 Kodeksu postępowania karnego, a więc pełniące szczególną rolę w społeczeństwie z uwagi na wykonywany zawód lub pełnioną funkcję, w środek pozwalający zakwestionować w postępowaniu przed sądem możliwość wykorzystania w postępowaniu karnym materiałów zawierających informacje stanowiące tajemnicę związaną z wykonywanym zawodem lub pełnioną funkcją, o których mowa w art. 180 § 2 Kodeksu postępowania karnego. Wynika to także z uprzywilejowanego statusu komunikacji pomiędzy prawnikiem a klientem jako warunku prawidłowego funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości, co niejednokrotnie podkreślał w swoim orzecznictwie ETPC.

Jest to jedna poprawka (identyczna w siedmiu ustawach), która nie zmienia istoty projektu i zapewnia spójność systemową prawa (poprzez wprowadzenie istniejącego już standardu wskazanego w art. 180 § 2 Kodeksu postępowania karnego), a z uwagi na wskazane powyższej argumenty zasługuje w pełni na uwzględnienie.

Propozycja poprawek do projektu ustawy o zmianie ustawy o Policji oraz niektórych innych ustaw (druk sejmowy 154)

Kursywą zaznaczono uzupełnienie pierwotnego brzmienia przepisy projektu

1. W projekcie ustawy o zmianie ustawy o Policji oraz niektórych innych ustaw, proponuje się wprowadzić następujące zmiany:

1) art. 1 pkt 1) lit. g) w zakresie projektowanego ustępu 15i otrzymuje brzmienie:

„15i. Na postanowienie sądu w przedmiocie dopuszczalności wykorzystania w postępowaniu karnym materiałów mogących zawierać informacje stanowiące tajemnice związane z wykonywaniem zawodu lub funkcji, o których mowa w art. 180 § 2 Kodeksu postępowania karnego, prokuratorowi *oraz osobie zobowiązanej do zachowania tajemnicy zawodowej, o której mowa w art. 180 § 2 Kodeksu postępowania karnego*, przysługuje zażalenie. Do zażalenia stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego.”

2) art. 2 pkt 1 lit. g) w zakresie projektowanego ustępu 16i otrzymuje brzmienie:

„16i. Na postanowienie sądu w przedmiocie dopuszczalności wykorzystania w postępowaniu karnym materiałów mogących zawierać informacje stanowiące tajemnice związane z wykonywaniem zawodu lub funkcji, o których mowa w art. 180 § 2 Kodeksu postępowania karnego, prokuratorowi *oraz osobie zobowiązanej do zachowania tajemnicy zawodowej, o której mowa w art. 180 § 2 Kodeksu postępowania karnego*, przysługuje zażalenie. Do zażalenia stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego.”

3) art. 3 pkt 4) lit. b) w zakresie projektowanego ustępu 1i otrzymuje brzmienie:

„1i. Na postanowienie Sądu w przedmiocie dopuszczalności wykorzystania w postępowaniu karnym materiałów mogących zawierać informacje stanowiące tajemnice związane z wykonywaniem zawodu lub funkcji, o których mowa w art. 180 § 2 Kodeksu postępowania karnego, Prokuratorowi Generalnemu *oraz osobie zobowiązanej do zachowania tajemnicy zawodowej, o której mowa w art. 180 § 2 Kodeksu postępowania karnego*, przysługuje zażalenie. Do zażalenia stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego.”

4) art. 6 pkt 3) lit. g) w zakresie projektowanego ustępu 16i otrzymuje brzmienie:

„16i. Na postanowienie sądu w przedmiocie dopuszczalności wykorzystania w postępowaniu karnym materiałów mogących zawierać informacje stanowiące tajemnice związane z wykonywaniem zawodu lub funkcji, o których mowa w art. 180 § 2 Kodeksu postępowania karnego, prokuratorowi wojskowemu *oraz osobie zobowiązanej do zachowania tajemnicy zawodowej, o której mowa w art. 180 § 2 Kodeksu postępowania karnego*, przysługuje zażalenie. Do zażalenia stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego.”

5) art. 7 pkt 2) lit. h) w zakresie projektowanego ustępu 15k otrzymuje brzmienie:

„15k. Na postanowienie sądu w przedmiocie dopuszczalności wykorzystania w postępowaniu karnym materiałów mogących zawierać informacje stanowiące tajemnice związane z wykonywaniem zawodu lub funkcji, o których mowa w art. 180 § 2 Kodeksu

postępowania karnego, Prokuratorowi Generalnemu *oraz osobie zobowiązanej do zachowania tajemnicy zawodowej, o której mowa w art. 180 § 2 Kodeksu postępowania karnego*, przysługuje zażalenie. Do zażalenia stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego.”

6) art. 10 pkt 2 lit. g) w zakresie projektowanego ustępu 14i otrzymuje brzmienie:

„14i. Na postanowienie sądu w przedmiocie dopuszczalności wykorzystania w postępowaniu karnym materiałów mogących zawierać informacje stanowiące tajemnice związane z wykonywaniem zawodu lub funkcji, o których mowa w art. 180 § 2 Kodeksu postępowania karnego, Prokuratorowi Generalnemu *oraz osobie zobowiązanej do zachowania tajemnicy zawodowej, o której mowa w art. 180 § 2 Kodeksu postępowania karnego*, przysługuje zażalenie. Do zażalenia stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego.

7) art. 11 pkt 2) lit. g) w zakresie projektowanego ustępu 15i otrzymuje brzmienie:

„15i. Na postanowienie sądu w przedmiocie dopuszczalności wykorzystania w postępowaniu karnym materiałów mogących zawierać informacje stanowiące tajemnice związane z wykonywaniem zawodu lub funkcji, o których mowa w art. 180 § 2 Kodeksu postępowania karnego, Prokuratorowi Generalnemu *oraz osobie zobowiązanej do zachowania tajemnicy zawodowej, o której mowa w art. 180 § 2 Kodeksu postępowania karnego*, przysługuje zażalenie. Do zażalenia stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego.”

*

Aby umożliwić realizację uprawnienia do złożenia zażalenia na postanowienie sądu o dopuszczeniu do wykorzystania w postępowaniu karnym materiałów zawierających informacje stanowiące tajemnice związane z wykonywaniem zawodu lub funkcji, o których mowa w art. 180 § 2 Kodeksu postępowania karnego przez osoby obowiązane do jej zachowania, **należy wprowadzić zmianę powiązaną dotyczącą doręczenia postanowienia osobie zobowiązanej do zachowania tajemnicy zawodowej, o której mowa w art. 180 § 2 Kodeksu postępowania karnego.**

Zmiana polega na dodaniu zdania w projektowanym ust. 15h *in fine* dodawanym do art. 19 ustawy o Policji przez art. 1 pkt 1 lit. g) projektu w brzmieniu „*Postanowienie doręcza się również osobie zobowiązanej do zachowania tajemnicy*

zawodowej, o której mowa w art. 180 § 2 Kodeksu postępowania karnego, której tajemnicę zawierają materiały będące przedmiotem postanowienia”.

Tym samym art. 19 ust. 15h ustawy o Policji dodany przez art. 1 pkt 1) lit. g) projektu powinien otrzymać brzmienie:

„15h. Sąd, niezwłocznie po złożeniu wniosku przez prokuratora, wydaje postanowienie o dopuszczalności wykorzystania w postępowaniu karnym materiałów mogących zawierać informacje stanowiące tajemnice związane z wykonywaniem zawodu lub funkcji, o których mowa w art. 180 § 2 Kodeksu postępowania karnego, gdy jest to niezbędne dla dobra wymiaru sprawiedliwości, a okoliczność nie może być ustalona na podstawie innego dowodu, a także zarządza niezwłoczne zniszczenie materiałów, których wykorzystanie w postępowaniu karnym jest niedopuszczalne. Postanowienie doręcza się również osobie zobowiązanej do zachowania tajemnicy zawodowej, o której mowa w art. 180 § 2 Kodeksu postępowania karnego, której tajemnicę zawierają materiały będące przedmiotem postanowienia.”.

Identyczna zmiana poprzez dodanie cytowanego zdania powinna nastąpić w następujących przepisach projektu:

art. 2 pkt 1 lit. g) w zakresie projektowanego ustępu 16h;

art. 3 pkt 4) lit. b) w zakresie projektowanego ustępu 1h;

art. 6 pkt 3) lit. g) w zakresie projektowanego ustępu 16h;

art. 7 pkt 2) lit. h) w zakresie projektowanego ustępu 15j;

art. 10 pkt 2 lit. g) w zakresie projektowanego ustępu 14h;

art. 11 pkt 2) lit. g) w zakresie projektowanego ustępu 15h.

dr hab. Arkadiusz Bereza prof. nadzw.

(-)

radca prawny